

Paraenesis De Eleemosyna

Alardus <Aemstelredamus>

[Köln], 1545

VD16 A 1250

Mitem ac facilem decet esse in præstando indigenti.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-63012](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-63012)

DE ELEMOSYNA.

rursus appellamus ac uiolentum. Et si quidem integris uestibus cōtectus fuerit, quas forte aliquis ei dono dedit, uelut inexplibilem repellimus, & paupertatem ipsum simulare iuramus. Si uero putridis uelctur panniculis, rursus ut foetentem fugimus, & neq; conditoris nomen supplicatiōibus ammissens, neque assidue nos, ne in tales afflictiones collabamur, adiurans, immisericors propositum nostrum ille flectere potest. Quapropter grauiorem gehennæ ignem formido q̄ diuitis illius fuit.

Mitem ac facilem decet esse in præstando indigenti.

Iohannes Chrysostomus de Sacerdotio libro 3. Quo circa uir quidam sapiētissimus, humani ingenij auaritiā fastūque contemplatus, præterea intelligens paupertatis uim, naturamque tantum posse, ut uel generosissimum quēq; animum prosternat, cogatque identidem iisdem rebus postulandis impudentem esse, ut ne quis per pauperum efflagitationes ira excandesceret, tum uero assiduo illorum occursum irritatus illis aduersarius is fieret, qui opem afferre deberet, ipsum instruit ad se mitem, ac facilem indigenti præstandum. Pauperi, inquit, citra animi tui molestiam aurem inclina, atque illi pacifice humaneque respondero, ac missum faciens indigentem, eundemque irritantem (quid enim dicere quis ad illum possit, qui supplex iaceat?) cum eo sapiētissimus ille idem uerba facit, qui illius infirmitatem subleuare potest, exhortans, ut tum uultus mansuetudine, tum orationis humanitate, antequam ad largitionem descendat, illius animum erigat, excitetq;. Quod si quis destinatas uiduis facul

D E E L E E M O S Y N A.

rates nō usurpet quidem, in ipsas autē probra conij-
 ciat infinita, contumeliaque afficiat, atque adeo ad-
 uersus eas irriterur: non solū liberalitate sua natū
 à paupertate dolorē non subleuat, uerum & malū
 ipsum conuitijs aggrauat: cogūtur em̄ pfriēta ad-
 modū esse fronte ob uentris esurientis necessitatem,
 ueruntamen & dolorē etiā ab huiusmodi ui, cōtume-
 liaq; cōcipiunt. Proinde quū ob inedię timorē men-
 dicare, & ob mēdicitatē impudētes esse cogātur, rur-
 sus quū ob impudētiā cōtumelia afficiant, multiformis
 quēdā angoris, mœstitię, dolorisq; uis, & q̄ ca-
 liginē multā afferat, in illarum animum irruiat, eūq;
 oportet qui illarum curā suscipit, hætenus æqua-
 nimem, patientemque esse, ut non solū non sua de-
 stomachatione illarum mœstitiā, anxietatemque
 augeat, sed & consolatione sua dolorem cū magna
 ex parte sopiat, qui aliunde enatus illarum animos
 occupauerit. Nam quēadmodum nescio quo pacto
 fit, ut quem contumelia affecerit, is non sentiat pec-
 uniarū acceptarum subsidium, ob inflictam contu-
 meliæ plagā: sic quem blande atq; humaniter appel-
 laueris, quique idē donum aliquod una cū sui con-
 solatione à te acceperit, exultat magnopere, ac lata-
 tur, tū uero donum ipsum donantis uultus, gestusq;
 cōduplicat. Quæ ipsa non ex me pronuncio, sed ex
 illius uerbis, cuius illa ipsa est admonitio q̄ p̄cessit.
 Fili em̄, inquit, in bonis ne des tristitiā uerbi. Nōne
 ros ardorē tollet: sic uerbū melius q̄ datū. Ecce em̄
 uerbū supra dona ipsa excellens bonū, utrunque au-
 tem uir gratus præstat.

Ex animo auxiliandum esse egenis,